

[Lannung]

gøres på grundlag af en nøje vurdering af den samlede økonomiske stilling og ikke mindst under hensyntagen til både valutaforholdene og udviklingen i produktion og beskæftigelse.

Vi ved, at en høj økonomisk aktivitet vil kunne lette den omstilling, som det lille frihandelsområde og den deraf følgende ændring i vor told- og handelspolitik vil medføre, men at den til gengæld vil kunne stille store krav til vore valuta-reserver.

Alt taget i betragtning må konklusionen blive, at der vil blive brug for en samlet økonomisk politik, som ikke blot på kort, men også på længere sigt kan sikre produktion og beskæftigelse, og det vil her være af afgørende betydning, at vor politik tilrettelægges således, at vi bevarer den vundne bevægelsesfrihed i valutamæssig henseende.

Vi skulle meget nødig igen ud i en økonomisk siksakpolitik, resulterende i nye kriseforanstaltninger, således som vi allerede har oplevet det fire gange, nemlig straks efter krigen, i 1949-50, igen i vinteren 1953-54 og i 1956-57. Vi burde alle drage lære deraf og ikke lempe finanspolitikken og sætte indtægter og forbrug yderligere op, før hele vor økonomiske situation — ikke alene statsbudgettet — frembyder det fornødne grundlag herfor.

Vi deler det synspunkt, at vi ikke ud fra kortsynede statsfinansielle betragtninger bør gå til en stor skattenedsættelse, der kan medføre en sådan forbrugsstigning, at vi løber fare for, hurtigere end vi ved af det, at svække landets økonomiske stilling og standse den fremgang, som har præget dansk erhvervsliv og økonomi under den nuværende regerings ledelse.

Der er stadig i høj grad brug for en effektiv samordning af alle faktorer i den økonomiske politik i videste forstand. Denne leveregel er stadig aktuel og ikke mindst på et tidspunkt, da vi i hvert fald står foran en indtræden i det lille frihandelsområde, som vi alle haaber kun er en begyndelse til et endnu større område omfattende de seks og helst endnu flere. Der bliver jo uværgerligt spørgsmål om tilpasnings- og omstillingsvanskeligheder, og også heri ligger en stærk opfordring til

alle politiske faktorer om at føre en be-sindig og velovervejede økonomisk politik.

Lad mig da som konklusion slå fast: økonomiens manglende stabilitet prægede årene efter krigen. Vi oplevede 3-4 valutakriser med stærke statsindgreb, der kulminerede i 1957 med frygt for, at vi ikke skulle kunne opfylde vore internationale betalingsforpligtelser. Nu, 2½ år efter, er stillingen den, at produktionen er 10-15 pct. større end i fjor, vi har praktisk taget fuld beskæftigelse, efter flere års eksportstigning i industrien dog også i 1959 8 pct.s fremgang, og forbrugets stigning på 10 pct. er udtryk for en højere levestandard hos befolkningen.

Trods dette stigende forbrug og den øgede produktion har vi indtil nu stigende valuta-reserver, og valutabeholdningen er rundt regnet på 2 milliarder kroner, samtidig med at vi næsten har nået økonomisk stabilitet — alt sammen noget enestående i efterkrigstidens danske økonomi.

Stillingen i dag udløser en forskellig politisk mentalitet. På den ene side overhåndtagende optimisme repræsenteret af oppositionen: nu er vort samfund rigt og økonomisk stærkt nok til at tåle udpumpning af købekraft for op imod et milliardbeløb og omgående at sætte forbrug og levestandard yderligere op. På den anden side en mentalitet, der bevarer ligevægten og tager i betragtning usikkerhedsmomenterne, der foreligger, nemlig omkring landbrugets eksportpriser, skibsfartens stadig lave fragtsatser og en mulig ugunstig vending i råvarepriserne samt den vanskeligt over-skuelige risiko, der er forbundet med liberaliseringen og markedsplanerne.

Forinden vi løsner taget, må vi nå frem til større overblik, end det er muligt at have i dag. Alt taler derfor for at opsætte afgørende beslutninger på det finansielle og økonomiske område til foråret, det gælder derfor også spørgsmålet om skattelettelser.

Det er regeringen, der har ansvaret, men oppositionen burde også føle dette ansvar, og det er glædeligt, at erhvervslivet synes at forstå dette. Når situationen kan overses til foråret, er tiden inde til efter en nøje vurdering af den økonomiske stilling som helhed at træffe beslutning om de skattelettelser, der er forenelige med en forsvarlig økonomisk